

Αδελφοί Χριστός ἐστὶν ἡ εἰρήνη ἡμῶν, ὃ ποιήσας τὰ ἀμφότερα ἐν καὶ τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσας,¹⁵ τὴν ἐχθραν, ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ τὸν νόμον τῶν ἐντολῶν ἐν δόγμασι καταργήσας, ἵνα τοὺς δύο κτίση ἐν ἑαυτῷ εἰς ἓνα καινὸν ἄνθρωπον ποιῶν εἰρήνην,¹⁶ καὶ ἀποκαταλλάξῃ τοὺς ἀμφοτέρους ἐν ἐνὶ σώματι τῷ Θεῷ διὰ τοῦ σταυροῦ, ἀποκτείνας τὴν ἐχθραν ἐν αὐτῷ.¹⁷ καὶ ἔλθων εὐηγγελίσατο εἰρήνην ὑμῖν τοῖς μακρὰν καὶ τοῖς ἐγγύς,¹⁸ ὅτι δι' αὐτοῦ ἔχομεν τὴν προσαγωγὴν οἱ ἀμφοτέροι ἐν ἐνὶ Πνεύματι πρὸς τὸν πατέρα.¹⁹ ἄρα οὖν οὐκέτι ἐστὲ ξένοι καὶ πάροικοι, ἀλλὰ συμπολιταὶ τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ,²⁰ ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ,²¹ ἐν ᾧ πᾶσα ἡ οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὖξει εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ.²² ἐν ᾧ καὶ ὑμεῖς συνοικοδομεῖσθε εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ ἐν Πνεύματι.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Αδελφοί, ὁ Χριστός πραγματικά εἶναι γιὰ μας ἡ εἰρήνη. Αὐτός ἔκανε τοὺς δύο ἀντιμαχόμενους κόσμους ἓναν λαὸ καὶ γκρέμισε με τὸν σταυρικό του θάνατο ὅτι σαν τείχος τοὺς χώριζε καὶ προκαλοῦσε ἐχθρὰ μεταξύ τους. Κατήργησε δηλαδή τὸν ἰουδαϊκὸ νόμο τῶν ἐντολῶν καὶ τῶν διατάξεων, γιὰ νὰ δημιουργήσει με τὸ ἔργο του ἀπὸ τὰ δύο ἐχθρικά μέρη, ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς ἐθνικούς, μιὰ νέα ἀνθρωπότητα, φέρνοντας τὴν εἰρήνη. Κι ἀφοῦ θανάτωσε με τὸν σταυρὸ του τὴν ἐχθρὰ, ἔνωσε τοὺς δυὸ πρῶην ἐχθροὺς σὲ ἓνα σῶμα καὶ τοὺς συμφιλίωσε με τὸν Θεό. Ἔτσι, ὁ Χριστός ἦρθε κι ἔφερε τὸ χαρμόσυνο μήνυμα τῆς εἰρήνης σ' ἐσὰς τοὺς ἐθνικούς, που ἦσαν μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεό, καὶ σ' ἐσὰς τοὺς Ἰουδαίους, που ἦσαν κοντὰ του. Πραγματικά, διὰ τοῦ Χριστοῦ μποροῦμε μ' ἓνα πνεῦμα καὶ οἱ δύο, ἐθνικοὶ καὶ Ἰουδαῖοι, νὰ πλησιάσουμε τὸν Πατέρα. Δὲν εἰστε, λοιπόν, πια ξένοι καὶ χωρὶς δικαίωματα, ἀλλὰ ἀνήκετε στὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ, στὴν οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ. Προστεθήκατε κι ἐσεῖς στὸ οἰκοδόμημα που ἔχει θεμέλιο τοὺς ἀποστόλους καὶ τοὺς προφῆτες, κι ἀκρογωνιαῖο λίθο αὐτὸν τὸν ἴδιο τὸν Χριστό. Μ' αὐτὸν ολόκληρο τὸ οἰκοδόμημα δένεται καὶ μεγαλώνει, ὥστε νὰ γίνῃ ναὸς ἅγιος γιὰ τὸν Κύριο. Ὁ Κύριος οἰκοδομεῖ κι ἐσὰς μαζί με τοὺς ἄλλους, γιὰ νὰ γίνετε πνευματικὴ κατοικία τοῦ Θεοῦ.

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓΙΟΥ ΚΟΣΜΑ ΤΟΥ ΑΙΤΩΛΟΥ

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Κυριακὴ Ἡ' Λουκῆ (Ἡ παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου)

Ἅγιοι Τουρίας, Σαμανῆς καὶ Ἀββὸς οἱ Ὁμολογητές

«Επιθυμοῦμε καὶ δημιουργοῦμε ἓνα νεοχριστιανισμό στα μέτρα μας, στὶς ἀνάγκες μας, ἀκοπο, ἀμοχθο, πρόχειρο, εὐκόλο, δίχως κανέναν κόστος, ἀντιασκητικό, τελικὰ ἀντιευαγγελικό. Σὲ αὐτὴ τὴν προοπτικὴ ἡ Θ. Λειτουργία στο ναὸ εἶναι μιὰ ἀπλὴ ἀκρόαση τῶν λεγομένων, μιὰ θέαση τῶν τελομένων, που θα μπορεῖς νὰ τὴν παρακολουθεῖς πιο ἡσυχὰ καὶ ἀπὸ τὴν πολυθρόνα σου στο σπίτι ἀπὸ τὴν τηλεόραση ἢ τὸ ραδιόφωνο στο αὐτοκίνητο. Δὲν εἶναι θυσία, συμμετοχὴ, ἐγρήγορση, ἐπὶ τῶ αὐτῶ πάντων τῶν ἀδελφῶν συγκοινωνούντων καὶ θερμὰ δεομένων.

Ἐντὸς τῶν χριστιανικῶν κοινοτήτων ὁ ἀνέστιος (περιπλανώμενος), ὁ ἀνέραστος, ὁ ἀφιλόξενος, ὁ ἀπομονωμένος καὶ ταλαίπωρος ἄνθρωπος ζητᾷ νὰ θερμανθεῖ ἀπὸ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἀλήθεια. Ἄν ἐρχόμενος συναντήσῃ τὴ δικὴ μας ἀπροθυμία, ἀφιλοξενία κι ἀδιαφορία, τὴν κόπωση, τὴν ἀναβολή, τὴν ἀδιαθεσία καὶ ἀναποφασιστικότητα, τότε θα εἶναι τραγικὸ καὶ γιὰ ἐμὰς καὶ γιὰ ἐκεῖνον. Ἄν δὲν ἔχουμε φῶς καὶ χαρὰ, βίωμα καὶ ζωὴ, τι νὰ προσφέρουμε; Τ' ἄλλα τα βρήκε ἀλλοῦ κι ἴσως καλύτερα. Ἄν ἐμεῖς οἱ χριστιανοὶ δὲν ἔχουμε τὴ χαρὰ τῆς προσωπικῆς συναντήσεώς μας με τὸν Χριστό τότε τι νόημα ἔχει ἡ ἀναγραφὴ τῆς χριστιανικῆς μας ιδιότητος στὴν ταυτότητα κι ἓνας τυπικὸς ἐκκλησιασμός;»

Γέροντας Μωυσῆς ὁ Ἀγιορείτης

²⁵ Τω καιρῷ εκείνω, νομικός τις προσήλθε τῷ Ἰησοῦ ἐκπειράζων αὐτὸν καὶ λέγων· Διδάσκαλε, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω; ²⁶ ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ἐν τῷ νόμῳ τί γέγραπται; πῶς ἀναγινώσκεις; ²⁷ ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου, καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν· ²⁸ εἶπε δὲ αὐτῷ· Ὁρθῶς ἀπεκρίθης· τοῦτο ποιεῖ καὶ ζήση. ²⁹ ὁ δὲ θέλων δικαιοῦν ἑαυτὸν εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν· Καὶ τίς ἐστὶ μου πλησίον; ³⁰ ὑπολαβὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἄνθρωπός τις κατέβαιναν ἀπὸ Ἱερουσαλήμ εἰς Ἱεριχῶν, καὶ λησταῖς περιέπεσαν· οἱ καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν καὶ πληγὰς ἐπιθέντες ἀπῆλθον ἀφέντες ἡμιθανῆ τυγχάνοντα. ³¹ κατὰ συγκυρίαν δὲ ἱερεὺς τις κατέβαιναν ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἀντιπαρῆλθεν. ³² ὁμοίως δὲ καὶ Λευῖτης γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, ἐλθὼν καὶ ἰδὼν ἀντιπαρῆλθε. ³³ Σαμαρείτης δὲ τις ὁδεύων ἦλθε κατ' αὐτὸν, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἐσπλαγχνίσθη, ³⁴ καὶ προσελθὼν κατέδησε τὰ τραύματα αὐτοῦ ἐπιχέων ἔλαιον καὶ οἶνον, ἐπιβιάσας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτήνος ἤγαγεν αὐτὸν εἰς πανδοχεῖον καὶ ἐπεμελήθη αὐτοῦ· ³⁵ καὶ ἐπὶ τὴν αὔριον ἐξελθὼν, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἐπιμελήθητι αὐτοῦ, καὶ ὅ,τι ἂν προσδαπανήσης, ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαί με ἀποδώσω σοι. ³⁶ τίς οὖν τούτων τῶν τριῶν πλησίον δοκεῖ σοι γεγονέναι τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς ληστές; ³⁷ ὁ δὲ εἶπεν· Ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ. εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Πορεύου καὶ σὺ ποιεῖ ὁμοίως.

«Προκειμένου να εκπληρώσετε τις εντολές του Χριστού, θα πρέπει να τις αναγνωρίζετε. Αυτές αναφέρονται στα Ευαγγέλια. Διαβάζετε το Άγιο Ευαγγέλιο εμβαθύνετε στο πνεύμα του, κάντε το κανόνα της ζωής σας, το βιβλίο που θα έχετε στο προσκέφαλο σας. Σε κάθε σας ενέργεια και ζήτημα της ζωής σας, να ενεργείτε σύμφωνα με τις διδαχές του Ευαγγελίου. Αυτό είναι το μοναδικό φως της ζωής μας.»

Ὅσιος Νίκων

Εκείνο τον καιρό, κάποιος νομοδιδάσκαλος πλησίασε τον Ιησοῦ, και για να τον φέρει σε δύσκολη θέση του εἶπε: «Διδάσκαλε, τι πρέπει να κάνω για να κερδίσω την αιώνια ζωή;» Ο Ιησοῦς τον ρώτησε: «Ο νόμος τι γράφει;» Εκείνος απάντησε: «Ν' αγαπᾶς τον Κύριο τον Θεό σου μ' ὅλη την καρδιά σου και μ' ὅλη την ψυχὴ σου, μ' ὅλη τη δύναμη σου και μ' ὄλο τον νου σου· και τον πλησίον σου ὅπως τον εαυτό σου». «Πολύ σωστά απάντησες», του εἶπε ο Ιησοῦς· «αὐτό κάνε και θα ζήσεις». Εκείνος ὁμως, θέλοντας να δικαιολογήσει τον εαυτό του, εἶπε στον Ιησοῦ: «Και ποιος εἶναι ο πλησίον μου;» Πῆρε τότε αφορμὴ ο Ιησοῦς και εἶπε: «Κάποιος ἄνθρωπος, κατεβαίνοντας ἀπὸ τα Ιεροσόλυμα για την Ιεριχώ, ἔπεσε πάνω σε ληστές. Αυτοὶ τον ξεγύμνωσαν, τον τραυμάτισαν και ἔφυγαν παρατώντας τον μισοπεθαμένο. Ἀπὸ κείνο τον δρόμο ἔτυχε να κατεβαίνει και κάποιος ἱερέας, ο οποίος τον εἶδε, ἀλλὰ τον προσπέρασε χωρίς να του δώσει σημασία. Το ἴδιο και κάποιος λευῖτης, που περνούσε ἀπὸ κείνο το μέρος· παρ' ὄλο που τον εἶδε κι αὐτός, τον προσπέρασε χωρίς να του δώσει σημασία. Κάποιος ὁμως Σαμαρείτης που ταξίδευε, ἦρθε προς το μέρος του, τον εἶδε και τον σπλαχνίστηκε. Πῆγε κοντά του, ἄλειψε τις πληγές του με λάδι και κρασί και τις ἔδεσε καλά. Μάλιστα τον ανέβασε στο δικό του το ζῶο, τον οδήγησε στο πανδοχεῖο και φρόντισε γι' αὐτόν. Την ἄλλη μέρα φεύγοντας ἔβγαλε κι ἔδωσε στον πανδοχεῖα δύο δηνάρια και του εἶπε: “φρόντισε τον, κι ὅτι παραπάνω ξοδέψεις, ἐγὼ ὅταν ξαναπεράσω θα σε πληρώσω”. Ποιος λοιπὸν ἀπ' αὐτοὺς τους τρεῖς κατὰ την γνώμη σου ἀποδείχτηκε “πλησίον” ἐκείνου που ἔπεσε στους ληστές;» Ο νομοδιδάσκαλος απάντησε: «Εκείνος που τον σπλαχνίστηκε». Τότε ο Ιησοῦς του εἶπε: «Πῆγαινε και να κάνεις κι ἐσύ το ἴδιο».